

Tudi letos smo Celjske zverinice dvignile rit in se že tradicionalno udeležili skavtskega orientacijskega pohoda v Logatcu. Tokrat smo se udeležili samo z eno ekipo Vrtače so nam domače. Čeprav je bila ekipa v malce drugačni postavi kot lani (nekaj članov nas je bilo iz lanske druge ekipe), smo še vedno bili dovolj dobri, da smo ponovno zmagali. Ta zmagovalna ekipa smo bili: Robi, Božena, Tomi, Iztok in moja malenkost. Tik pred startom pa so se nam pridružili še Aljoša, Polona in še trije otroci Ula, Jon in Iva-Vita.

Pa nam je bilo dvigniti rit kar malce težko. Že s prijavo smo čakali do zadnjega, pa tudi z potrditvijo udeležbe na samem Jakcu so (smo) nekateri odlašali do konca. Tudi priprave na teoretični del Jakca so bile bolj po srednješolsko, naše učenje doma je bilo bolj podobno "špricanju" učnih ur v internatu, kot pa resni obnovi našega skromnega znanja. Edina malce bolj resna priprava je bila dan pred Jakcem na srečanju naše bratovščine, kjer smo si razdelili "plonk ceglce" in se seznanili s strani naše Božene, kako bo približno izgledala naša sladica z zelo zakompliciranim imenom Konveksna vrtača.

Na Jakcu nas je že po tradiciji pričakal vedno dobro razpoložen duhovni vodja Robi Friškovec. V uvodni duhovni katehezi, nas je opomnil, da moramo v življenju vzponov in padcev, dvigniti svojo rit, še posebej takrat, kadar smo na tleh. Njegove besede so bile za ta pohod pred nami zelo primerne, saj tudi na takem pohodu hitro doživiš kakšno krizo, ko pa jo moraš prebroditi.

Potem nas je čakalo prijetno opravilo: priprava sladice in seveda degustacija. Pohvaliti velja prav vse bratovščine, saj so bile prav vse sladice izvrstne, tako da smo jih pospravili do konca.

Zelo zanimivo je bilo na reševanju testov. Možgančki so delovali sto na uro, če pa so slučajno odpovedali, smo pa malce "pošvindlali" in "pošpegali" pri sosednji ekipi. Pa si tako kaj dosti nismo mogli pomagati, saj so imeli logaški skavtje eno zelo strogo "tršico", ki je budno spremljala naše manevre.

Nato je sledil start. Mi smo startali kot peti. Dobro razpoloženi in "našpičeni" smo se podali na pot. Čez drn in strn, skozi grmovje in čez gnojne jarke smo sledili našemu glavnemu navigatorju Robiju vse do cilja. Zanimivo je bilo na živih točkah, saj so organizatorji pohoda pripravili zelo domiselne igre. Še posebej smo se izkazali na prvi točki, saj smo sklatili prav vse bombone. Veseli smo tudi bili, ko smo prvi našli peto (živo) točko. Že takrat nam je dalo nekako misliti, da smo dobro na poti. Uspešni smo bili tudi pri v mrtvih točkah, saj smo jih našli prav vse in dokaj hitro. Prav pri iskanju teh točk, lahko ekipa izgubi ogromno časa.

Vzdušje na pohodu je bilo ves čas veselo. Vsi v ekipi smo delali po pravilu vsi za enega in eden za vse. Če tudi smo bili kdaj v dilemi, smo skupaj staknili glave, trezno premislili in naredili tisto, kar smo se dogovorili ali pa je določil vodja ekipe. Mislim, da je bil to eden od pomembnejših razlogov, da smo v celoti pravilno prehodili pot in še celo zmagali. Tudi pomoči v obliki informacije ali nasveta nismo odrekli drugim ekipam.

Sicer zmagati je lepo, vendar to ni najpomembnejša stvar. Mnogo bolj je pomembno sodelovati, sprejeti izziv in pa se seveda družiti. Če tega ne bi bilo, bi se že marsikatera ekipa, ki se redno udeležuje Jakca in ne doseže vidnega mesta, več ne udeležila tega pohoda. Pravzaprav smo na koncu prav vsi zmagovalci.